Contributed by George Dobbeleer
vrijdag, 09 februari 2007 - Last Updated maandag, 28 mei 2007

Alain Krivine is al 38 jaar lang actief als revolutionaire militant. In mei 1968 was hij één van de studentenleiders in Parijs, later richtte hij mee de LCR op. Vandaag doet hij ons een boek met een ironische titel cadeau, waarin hij terugblikt op die lange jaren van politiek engagement. Krivine wordt geboren op 10 juli 1941 in een antifascistische familie. Hij groeit op omringd door drie oudere broers, die allen lid zijn van de Communistische Partij (de PCF). Het is dus niet meer dan logisch dat Krivine op 12-jarige leeftijd eveneens lid wordt van de jongerenafdeling van de PCF. Terwijl zijn broers zich daarna stilaan meer op het trotskisme gaan richten, blijft hij, zo schrijft hij zelf “ondergedompeld in de kookpot van de communistische familie”. Hij zal lid blijven van de PCF tot aan zijn uitsluiting begin 1966.

Als student wordt Krivine militant bij de Unie van Communistische Studenten, de studentenorganisatie van de PCF, waarin hij al snel bekend staat als de 'trotsko-guevaristische' inspirator van een linkse oppositie. Eind 1965 staat hij aan het hoofd van de sector Sorbonne-letteren van de Unie van Communistische Studenten. In die periode beslist hij om samen met Daniel Bensaïd en Henri Weber een onafhankelijke jongerenorganisatie op te richten: de Jeunesse Communiste Révolutionnaire (JCR). In '68 breken er in Parijs studentenprotesten uit. De studenten uiten kritiek op de burgerlijke universiteit en op de kapitalistische samenleving. Dit leidt tot de oprichting van de zogenaamde '22 maart beweging', een beweging van radicaal linkse, en anarchistische studenten, die de universiteitsgebouwen zullen bezetten. De politie grijpt in en sluit de Sorbonne af. Tijdens de nacht van 10 en 11 mei mondt de confrontatie tussen de studenten en de politie uit in wat de geschiedenis in is gegaan als 'De nacht van de barricades'.

De PCF en de CGT veroordelen aanvankelijk de "gauchistische" studenten. Maar door de enorme politierepressie en de honderden gewonden, kunnen ook zij niet afzijdig blijven. De vakbonden stellen zich vervolgens solidair op en op 13 mei volgt een algemene staking. Overal lijken de mensen politiek te ontwaken. "Die vaststelling", schrijft Krivine, "maakt komaf met het grijsgedraaide plaatje dat de mensen toch nooit zullen veranderen." De PCF en de CGT blijven echter op de rem staan en de staking dooft uit in juni. Na afloop ontbindt De Gaulle twaalf revolutionaire organisaties, waaronder de JCR.

Van LC naar LCR naar EP'er

In april 1969 stichten de militanten van de ontbonden JCR de Ligue Communiste, de Franse afdeling van de Vierde Internationale. Een lang leven is de organisatie niet beschoren; in juni 1973 wordt de LC ontbonden na een harde confrontatie met de fascisten van het 'Ordre nouveau'. Alain Krivine wordt zelfs gedurende vijf weken opgesloten in de gevangenis als 'aanstoker' van de rellen.

In december ‘74 wordt de organisatie heropgericht onder de naam Ligue Communiste Révolutionaire (LCR). Haar blad 'Rouge' verschijnt gedurende bijna drie jaar als dagblad en de relatief kleine organisatie slaagt erin een aanzienlijk aantal arbeiders en intellectuelen voor zich te winnen. In datzelfde jaar is Krivine voor het eerst kandidaat voor de presidentsverkiezingen. Een komisch detail is dat hij er in slaagde om verlengd verlof te krijgen tijdens zijn militaire dienst. Hij haalt een schamele 0,37 procent van de stemmen.

Op 12 mei 1981 creëert de overwinning van François Miterrand een zeker enthousiasme binnen de Franse arbeidersklasse. De ontgoocheling zal echter groot zijn, als blijkt dat er slechts een zeer bescheiden sociale vooruitgang wordt geboekt. De PS kiest immers steeds openlijker voor een liberale koers. Tijdens de verkiezingen van 1995 leidt die teleurstelling ertoe dat beperkte lagen van de arbeiders de PS en de PCF de rug toekeren. In 1999 wordt Krivine samen met Roseline Vachetta verkozen als Europees parlementslid. In 2002 haalt de jonge presidentskandidaat van de LCR, Olivier Besancenot, 4,3 procent van de stemmen.

Het ganse leven van Alain Krivine is verbonden met revolutionaire strijd in Frankrijk en de rest van de wereld. Deze strijd is volgens Krivine allerminst ten einde. "De gulzigheid zelf van het systeem voedt een diepgaand antikapitalistische gevoel. Het huidige tijdvak is rijper voor revolutionaire ideeën dan gisteren. (…) Na een halve eeuw van politieke strijd", schrijft Alain Krivine, "is de veelgehoorde beschuldiging, dat ik een dromer zou zijn, een compliment geworden".